

A Fővárosi Ítéltábla az 1001. sz. Ügyvédi Iroda (**Ü.I. címe**; ügyintéző: dr. Dantesz Péter ügyvéd) által képviselt felperes neve(felperes címe) felperesnek, az **képviselő (képviselő címe)** által képviselt **I.r. alperes neve (I.r.alperes címe)** I. rendű és a személyesen eljáró **II.r. alperes neve (II.r.alperes címe)** II. rendű alperesek ellen, szerződés érvénytelenségének megállapítása iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2015. július 2. napján meghozott, 40.P.24.163/2014/12. számú ítélete ellen, a felperes részéről 13. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a per főtárgyára és a felperes által fizetendő perköltség összegére vonatkozóan helybenhagyja. A kereseti illeték megfizetésére vonatkozóan részben megváltoztatja, és a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 1.008.000 (egymilliónyolcezer) forintra leszállítja.

A le nem rótt 1.344.000 (egymillió-háromszáznegyvennégyezer) forint fellebbezési illetéket a felperes köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A felperes mint adós ...-én életbiztosítással kombinált svájci frank alapú kölcsönszerződést kötött az I. rendű alperes jogelődjével. A II. rendű alperes és időközben elhunyt házastársa készfizető kezességet vállaltak a felperes kölcsönszerződésből eredő tartozásáért. A kölcsönszerződés szerint az I. rendű alperesi jogelőd által rendelkezésre bocsátott 16.800.000 forint kölcsönből a felperes 4.844.013 forintot korábban lakásvásárlásra felvett kölcsön visszafizetésére fordíthatott, az ezt meghaladó összeget szabadon használhatta fel.

A felperes a módosított keresetében elsődlegesen a kölcsönszerződés érvénytelenségének megállapítását kérte. Hivatkozott arra, hogy a kölcsönszerződés nem tartalmazza az egyes törlesztőrészletek határozott összegét, emiatt a szerződés a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján semmis. Előadta, hogy a szerződés csupán a tőketörlesztés teljesítéséig határozza meg a törlesztőrészletek összegét. Álláspontja szerint ezt a szerződésnek a teljes futamidőre rögzítenie

kellene a kamat és a díjak vonatkozásában is. Másodlagos kereseti kérelme annak megállapítására irányult, hogy a szerződésnek az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben a felperesre hárító rendelkezései érvénytelenek. Kifejtette, hogy az I. rendű alperes jogelődje nem tájékoztatta részletesen és teljes körűen a felperest az árfolyamváltozás kockázatairól; arról, hogy a svájci frank árfolyamának emelkedése mennyiben növelheti meg a felperes szerződésből eredő tartozását. Hivatkozott arra, hogy a tájékoztatás elmaradása miatt a kölcsönszerződésnek az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben a felperesre hárító rendelkezései tisztességtelenek, ezért a Ptk. 209/A. § (2) bekezdése alapján semmisek. Előadta, hogy a szerződéskötéskor nem kapta meg az üzletszabályzatot. A kölcsönszerződés érvénytelenségének jogkövetkezményeként elsődlegesen azt kérte, hogy a bíróság küszöbölje ki a szerződés érvénytelenségének okát azzal, hogy a szerződést annak 10. pontja nélkül érvényessé nyilvánítja, és megállapítja a fennmaradó tartozás, valamint az egyes törlesztőrészek összegét. Másodlagosan azt kérte, hogy a bíróság az ítélethozatalig nyilvánítsa hatályossá a kölcsönszerződést, és határozza meg a fennmaradó tartozás, valamint az egyes törlesztőrészek összegét. Igényt tartott a perrel felmerült költségeinek a megfizetésére is.

Az I. rendű alperes ellenkérelme a kereset elutasítására és a felperes perköltségben marasztalására irányult. Az volt az álláspontja, hogy a jogelődje és a felperes között létrejött kölcsönszerződés a Hpt. 2. számú mellékletének 5.) pontjában foglaltakra figyelemmel nem minősül fogyasztási kölcsönszerződésnek, ezért arra nem vonatkoznak a fogyasztási kölcsönszerződésre irányadó szabályok, így a Hpt. 213. § (1) bekezdése sem. Állította, hogy a felperes pontosan tisztában volt a szerződéses konstrukció lényegével, mert a szerződés aláírása előtt részletesen tájékozódott. Előadta, hogy jogelődje megfelelően tájékoztatta a felperest a kölcsönszerződés valamennyi lényeges feltételéről, az árfolyamkockázatról szóló tájékoztatást pedig maga a kölcsönszerződés is tartalmazza. Kifejtette, hogy felperes a tájékoztatást megismerte és megértette. Rámutatott, hogy az üzletszabályzat átvételét a felperes a közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződésben elismerte.

A II. rendű alperes nem ellenezte a kereset teljesítését.

Az elsőfokú bíróság az ítéletével a keresetet elutasította, és kötelezte a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az I. rendű alperesnek 88.900 forint perköltséget, valamint az államnak külön felhívásra 1.500.000 forint feljegyzett eljárási illetéket. Ítéletének indokolásában úgy foglalt állást, hogy a hitelkiváltás célú kölcsönszerződés a Hpt. 2. számú mellékletének III. fejezet 5.) pontja értelmében nem minősül fogyasztási kölcsönszerződésnek. A perben rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem találta bizonyítottnak, hogy a felperes a kölcsön szabad felhasználásra szánt összegét a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlására vagy szolgáltatás igénybevételére fordította, és nem üzletszerű tevékenység keretében használta fel. A II. rendű alperes perbeli előadásából arra a következtetésre jutott, hogy a felperes és a II. rendű alperes kifejezetten pénzügyileg találták kedvezőnek a konstrukciót, így pénzügyi, befektetési és gazdálkodási megfontolásból kötötték meg a szerződést. Mindezekből azt a jogi következtetést vont le, hogy a felperes és az I. rendű alperesi jogelőd között létrejött kölcsönszerződés nem fogyasztási kölcsönszerződés, ezért a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján nem állapítható meg az érvénytelensége. Rámutatott, hogy a közokiratba foglalt elismerő nyilatkozatával szemben a felperes nem bizonyította, hogy az I. rendű alperes jogelődje nem adta át neki az üzletszabályzatot. Kifejtette, hogy a kölcsönszerződésben az I. rendű alperes jogelődje részletesen, az árfolyamkockázatra és annak a törlesztőrészek összegére gyakorolt hatásaira is kiterjedően feltárta az ügylet felperest érintő kockázatait, ezeket a felperes megismerhette, megérthette és mérlegelhette. Kiemelte, hogy a felperes és a II. rendű alperes a szerződéskötés előtt szóban is részletesen tájékozódtak az I. rendű alperesi jogelőd ügyintézőjétől. Mindezek miatt alaptalannak

ítélte az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben a felperesre hárító szerződéses kikötések tisztességtelenségének megállapítására irányuló kereseti kérelmet is.

Az ítélet ellen, annak megváltoztatása, keresetének teljesítése, valamint az I. rendű alperes első- és másodfokú perköltségben marasztalása érdekében a felperes terjesztett elő fellebbezést. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak tájékoztatnia kellett volna arról, hogy őt terheli annak bizonyítása, hogy a kölcsön szabad felhasználású részét nem üzleti célokra fordította, és sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás eredménytelenségét az ő terhére értékelte. Hivatkozott arra, hogy az elsőfokú bíróság ezzel megsértette a Pp. 3. § (3) bekezdését. Érvelése szerint ilyen bizonyításra azonban nem volt szükség, mert a szabad felhasználású kölcsön a Hpt. rendszerében – az értelmező rendelkezések III. fejezet 5., 13. és 22. pontjai alapján – fogyasztási lakossági kölcsönnek minősül, és a felperes rendelkezésére bocsátott kölcsön a szerződés részévé vált üzletszabályzat értelmében is lakossági kölcsön. Kiemelte, hogy a perben az I. rendű alperes sem hivatkozott arra, hogy a felperes üzleti célra használta fel a kölcsönt, a korábbi hitel kiváltása pedig nem tekinthető üzleti tevékenységnek. Ezért a szerződésre is irányadó a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja. Kifejtette, hogy a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja alapján követelmény valamennyi törlesztőrészlet összegének meghatározása a kölcsönszerződésben. Ezt a perbeli szerződés nem tartalmazza, ezért a szerződés semmis. Okfejtése szerint a kölcsönszerződés 10. pontjába foglalt rendelkezés nem tekinthető kockázatfeltáró nyilatkozatnak. Hivatkozott arra, hogy a kockázatok feltárásának mindenképpen meg kell előznie a szerződés megkötését, mert annak rendeltetése az, hogy az ügyfél megfelelően mérlegelni tudja a szerződéskötéssel járó kockázatokat. Ezt nem teszi lehetővé, ha az ügyfél csak a szerződéskötéskor értesül a kockázatokról, és az, hogy a szerződés csupán utal a kockázatokra, önmagában is tisztességtelen. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróságnak a Ptk. 209. § (2) bekezdése alapján vizsgálnia kellett volna a szerződéskötés körülményeit is. Ennek keretében fel kellett volna tárnia, hogy az I. rendű alperesnek lett volna-e lehetősége a felperes tájékoztatására az ügyletben rejlő kockázatokról még a szerződés megkötése előtt. Előadta, hogy nem közvetlenül, hanem közvetítő útján tárgyalt az I. rendű alperes jogelődjével a szerződés megkötéséről. Előadta továbbá, hogy a közvetítő által a felperes rendelkezésére bocsátott ügyfél tájékoztató csak az ügylet előnyeit emelte ki, nem tért ki azonban az ügylet kockázataira, abból nem derült ki, hogy a törlesztőrészletek jelentős mértékben, akár többszörösükre emelkedhetnek, és a szerződés a fedezetül szolgáló lakóingatlan átadásával sem lesz teljesíthető. Érvelése szerint az I. rendű alperes jogelődjének a tájékoztatás körében be kellett volna mutatnia azokat a körülményeket, amelyek az életbiztosítással kombinált deviza alapú kölcsön gazdasági hatásait biztosítani tudják. A tájékoztatásnak ki kellett volna terjednie a kockázatok mibenlétére, mértékére, bekövetkezésének esélyére, valamint a konstrukció működési mechanizmusára és annak gazdasági következményeire is. Hivatkozott arra, hogy a kockázatokat az I. rendű alperes jogelődjének legkésőbb a hitelbírálat eredményének közlésekor kellett volna ismertetnie a felperessel. Utalt az Európai Unió Bíróságának C-415/11., C-26/13. és C-96/14. számú ítéleteiben, továbbá a 93/13. EGK irányelvben foglaltakra. Mindezekre tekintettel fenntartotta azt az álláspontját, hogy megfelelő tájékoztatás hiányában tisztességtelenek, ezáltal érvénytelenek a szerződésnek az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben a felperesre hárító rendelkezései.

Az elsőfokú bíróság ítéletének nem volt fellebbezés hiányában első fokon jogerőre emelkedett része, ezért a Fővárosi Ítéltábla az ítéletet teljes terjedelemben bírálta felül [Pp. 228. § (4) bekezdés].

A felperes fellebbezése megalapozatlan.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, érdemi döntésével az ítélet táblá egyetértett, a tényállásból levont jogi következtetéseit és a döntés ítéletben kifejtett indokait azonban az ítélet táblá csak részben, az alábbi kiegészítésekkel és módosításokkal osztotta:

A felperes a keresetében arra alapította a kölcsönszerződés érvénytelenségét, hogy az nem tartalmazza valamennyi törlesztőrészlet határozott összegét.

A szerződéskötés időpontjában, ...-én hatályos, a hitelintézetekről és a pénzügyi vállalkozásokról szóló 1996. évi CXII. törvény (Hpt.) 213. § (1) bekezdés e) pontja kimondja, hogy semmis az a fogyasztási, lakossági kölcsönszerződés, amelyik nem tartalmazza a törlesztő részletek számát, összegét, és a törlesztési időpontokat.

A perben a felek között vitás volt, hogy a felperes és az I. rendű alperes között létrejött kölcsönszerződés fogyasztási, lakossági kölcsönszerződésnek minősül-e, és alkalmazható-e rá a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja.

A Hpt. értelmező rendelkezéseket tartalmazó 2. számú mellékletének III. fejezet 5. pontja szerint fogyasztási kölcsön: a mindennapi élet szokásos használati tárgyainak megvásárlásához, javíttatásához, illetve szolgáltatások igénybevételehez – a természetes személy részére – nyújtott kölcsön és a felhasználási célhoz nem kötött kölcsön, ha a kölcsönt a természetes személy nem üzletszerű tevékenysége keretében veszi igénybe.

A Hpt. 2. számú mellékletének III. fejezet 13. pontja értelmében lakossági kölcsön: a fogyasztási kölcsön, valamint a lakás, illetőleg üdülő vagy egyéb ingatlan vásárlására, építésére, felújítására, bővítésére, korszerűsítésére, továbbá közműfejlesztésre a természetes személy által igénybe vehető kölcsön.

A kölcsönszerződés A/I. 1.2. pontjából megállapítható, hogy az I. rendű alperes által a felperes rendelkezésére bocsátott 16.800.000 forint kölcsön célja 4.844.013 forint erejéig korábban felvett kölcsön kiváltása volt, az ezt meghaladó összegre a felek nem határoztak meg kölcsöncélt. Ennek a szerződéses rendelkezésnek az alapján a kölcsön túlnyomó részben és jellemzően nem volt felhasználási célhoz kötve. Arra vonatkozóan, hogy a felperes a kölcsön felhasználási célhoz nem kötött részét üzletszerű tevékenysége keretében vette volna igénybe, nem merült fel peradat, és azt maga az alperes sem állította. Mindezek miatt az ítélet táblá jogi álláspontja szerint – az elsőfokú bíróság álláspontjától eltérően – a perbeli kölcsönszerződés a Hpt. 2. számú mellékletének III. fejezet 5. pontja alapján fogyasztási kölcsönszerződésnek, 13. pontja értelmében lakossági kölcsönszerződésnek minősül, ezért alkalmazható rá a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontja.

A kölcsönszerződés valóban nem tartalmazza a futamidő végéig valamennyi törlesztőrészlet pontos összegét. A szerződés azonban svájci frank alapú kölcsönszerződés – a felperes tartozásának nyilvántartása svájci frankban, teljesítése forintban történik. Ezért az egyes törlesztőrészletek forintban kifejezett konkrét összege részben a svájci frank árfolyamváltozásaitól függ. A szerződés megkötésekor nem volt előre látható az árfolyam változásának időpontja és mértéke. A szerződés e sajátosságára figyelemmel az egyes törlesztőrészletek pontos összege nem volt előre meghatározható a futamidő végéig. Az ilyen szerződés akkor tesz eleget a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában előírt követelménynek, ha rögzíti az induló törlesztőrészlet összegét, továbbá részletesen és ellenőrizhetően meghatározza a további törlesztőrészletek kiszámításának módját. Az I. rendű alperes a szerződés 4.1. pontjában feltüntette az induló részlet svájci frankban kifejezett összegét, és meghatározta a törlesztőrészletek esedékességének időpontját. A szerződés 4.7.1.

pontjában meghatározta, hogy a svájci frankban nyilvántartott törlesztőrészletet milyen árfolyam alkalmazásával kell forintra váltani, a kölcsönszerződés részévé tett lakossági üzletszabályzat I.4.2.2.1. pontja pedig tartalmazza a törlesztőrészlet kiszámításának módját. A szerződés az I. rendű alperes kötelezettségévé tette a felperes értesítését az esedékes törlesztőrészlet összegéről. A kölcsönszerződés rendelkezései alapján a törlesztőrészletek pontos összege kiszámítható, megismerhető és ellenőrizhető. Így a törlesztőrészletek összegének meghatározása a perbeli kölcsönszerződésben megfelel a jogszabályi követelményeknek, ezért nem áll fenn a Hpt. 213. § (1) bekezdés e) pontjában körülírt érvénytelenségi ok.

A Ptk. 209. § (1) bekezdése szerint tisztességtelen az általános szerződési feltétel, illetve a fogyasztói szerződésben egyedileg meg nem tárgyalt szerződési feltétel, ha a feleknek a szerződésből eredő jogait és kötelezettségeit a jóhiszeműség és tisztesség követelményének megsértésével egyoldalúan és indokolatlanul a szerződési feltétel támasztójával szerződést kötő fél hátrányára állapítja meg.

A Ptk. 209/A. § (2) bekezdése kimondja, hogy fogyasztói szerződésben az általános szerződési feltételként a szerződés részévé váló, továbbá a fogyasztóval szerződő fél által egyoldalúan, előre meghatározott és egyedileg meg nem tárgyalt tisztességtelen kikötés semmis.

A deviza alapú kölcsönszerződések esetén az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben az adósra hárító szerződéses kikötés akkor tisztességtelen, ha a fogyasztóval szerződő pénzügyi intézmény nem tájékoztatja az adóst a deviza árfolyamának változásából eredő kockázatokról.

A pénzügyi intézmények tájékoztatási kötelezettségét a Hpt. és a 6/2013. Polgári jogegységi határozat tölti ki konkrét tartalommal.

A Hpt. 203. § (6) bekezdése értelmében olyan lakossági ügyféllel kötött szerződés esetén, amely devizahitel nyújtására irányul, illetőleg ingatlanra kikötött vételi jogot tartalmaz, a pénzügyi intézménynek fel kell tárnia a szerződéses ügyletben az ügyfelet érintő kockázatot, amelynek tudomásulvételét az ügyfél aláírásával igazolja.

A Hpt. 203. § (7) bekezdés a) pontja úgy rendelkezik, hogy a (6) bekezdésben meghatározott kockázatteljáró nyilatkozatnak tartalmaznia kell devizahitel nyújtására irányuló szerződés esetén az árfolyamkockázat ismertetését, valamint annak hatását a törlesztő részletre. A 6/2013. Polgári Jogegységi Határozat 3. pontja szerint a tájékoztatásnak nem kell kiterjedni az árfolyamváltozás mértékére.

Az általánosan tájékozott és gondos fogyasztótól általában elvárható, hogy mielőtt nagy összegű kölcsönt vesz fel hosszú futamidőre, tájékozódjon a kölcsönszerződés lényeges feltételeiről, a számára nem világos vagy nem pontosan érthető feltételekről pedig további felvilágosítást kérjen.

Az alperes az internetes honlapján a fogyasztók számára elérhetővé tett ügyfél tájékoztatójában felhívta a fogyasztók figyelmét arra, hogy a svájci frank árfolyamváltozásának lehetőségére, és arra is, hogy az árfolyam emelkedése esetén emelkedik az adós fennmaradó tartozásának és a törlesztőrészleteknek a forintban kifejezett összege is. Az alperes internetes honlapon közzétett ügyfél tájékoztatója a felperes számára is elérhető volt, abból a felperes tudomást szerezhetett az árfolyamkockázat tényéről és az árfolyamváltozásnak a felperes fizetési kötelezettségére gyakorolt hatásáról.

A közjegyzői okiratba foglalt kölcsönszerződés 10. pontjában a felperes úgy nyilatkozott, hogy tisztában van a devizahitel igénybevételével együtt járó és kizárólagosan őt terhelő kockázatokkal, köztük az árfolyam változásából eredő kockázattal. A közjegyzői okiratba foglalt nyilatkozattal szemben a felperes nem bizonyította, hogy számára nem volt megismerhető az árfolyamváltozás kockázata és annak fizetési kötelezettségére gyakorolt hatása, mert a kockázatfeltáró nyilatkozatból a felperes tudomást szerezhetett arról, hogy a svájci frank árfolyamának kedvezőtlen változása – a forint árfolyamának gyengülése – esetén a devizában megállapított törlesztő részletek forintban fizetendő ellenértéke akár jelentős mértékben is emelkedhet.

A felperes megalapozatlanul hivatkozott arra, hogy az árfolyamváltozás kockázatáról a szerződéskötés napja előtt kell tájékoztatni a fogyasztót. Ilyen előírást sem a Hpt., sem más jogszabály nem tartalmaz. A szerződő felektől általában elvárható, hogy csak olyan szerződést írjanak alá, amelynek a tartalmát megértették, és amelynek tartalma megfelel a szerződéses akaratuknak. Ezért a fogyasztónak még a szerződés megkötése – a szerződésből eredő kötelezettségek vállalása – előtt lehetősége van az árfolyamváltozásból reá háruló kockázatok mérlegelésére akkor is, ha a kockázatfeltáró nyilatkozatot maga a szerződés tartalmazza. Emiatt nem kifogásolható, ha a kockázat feltárására magában a szerződésben kerül sor.

A II. rendű alperes személyes előadásából megállapítható, hogy a felperes és a II. rendű alperes a kölcsönszerződés megkötése előtt utánajártak, hogy milyen előnyökkel, illetve kockázatokkal jár számukra a szerződés megkötése, és ezek mérlegelése után döntöttek a szerződéskötés mellett.

Azt, hogy az egyes devizanemek árfolyama a kölcsön teljes futamidejére milyen módon és mértékben fog változni, nem lehet teljes bizonyossággal előre látni, legfeljebb megbecsülni. Tekintettel arra, hogy a különböző pénznemek egymáshoz viszonyított árfolyamát rendkívül sok körülmény, előre nem látható változás befolyásolhatja, az árfolyam alakulásának becslése csak találgatásnak, fikciónak tekinthető. Ezért a pénzügyi intézményektől nem várható el, hogy a futamidő végéig előre pontosan meghatározzák az árfolyam változásának irányát és mértékét. A pénzügyi intézmények megfelelően eleget tesznek a tájékoztatási kötelezettségüknek, ha felhívják a fogyasztók figyelmét az árfolyamváltozás kockázatának fennállására, és arra, hogy az árfolyam változása esetén jelentős mértékben növekedhet a fogyasztók kölcsönszerződésből eredő fizetési kötelezettsége. Az alperes megfelelően eleget tett az árfolyamváltozás kockázatára vonatkozóan a tájékoztatási kötelezettségének, ezért a kölcsönszerződésnek az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben a felperesre hárító rendelkezései nem tisztességtelenek.

A Ptk. 209. § (2) bekezdése szerint a feltétel tisztességtelen voltának megállapításakor vizsgálni kell a szerződéskötéskor fennálló minden olyan körülményt, amely a szerződés megkötésére vezetett, továbbá a kikötött szolgáltatás természetét, az érintett feltételnek a szerződés más feltételeivel vagy más szerződésekkel való kapcsolatát.

Az árfolyamváltozás kockázatát teljes mértékben a felperesre hárító szerződéses kikötések tisztességtelenségének vizsgálata során jelentőséget kell tulajdonítani annak, hogy a felperes szerződési akaratának kialakításában és az árfolyam változásából eredő kockázat vállalásában szerepe volt a forintban nyújtott hitelekhez képest lényegesen alacsonyabb teljes hiteldíj mutatónak.

Az elsőfokú bíróság 1.500.000 forint kereseti illeték megfizetésére kötelezte a felperest. A kölcsönszerződésben kikötött szolgáltatás 16.800.000 forint volt, ezért a Pp. 24. § (1) bekezdése alapján ezt az összeget kellett pertárgyértéknek tekinteni. Ehhez képest a kereseti illeték összege az 1990. évi XCIII. törvény (Itv.) 39. § (1) bekezdése és 42. § (1) bekezdés a) pontja alapján helyesen 1.008.000 forint.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a per főtárgyára és a felperes által fizetendő perköltség összegére vonatkozóan helybenhagyta, a kereseti illeték megfizetésére vonatkozóan részben megváltoztatta, és a felperes által fizetendő kereseti illeték összegét 1.008.000 forintra leszállította.

A pernyertes alperesnek a másodfokú eljárásban nem merült fel perköltsége, ezért a Fővárosi Ítéltábla mellőzte a határozathozatalt a másodfokú perköltség viseléséről.

A Fővárosi Ítéltábla az Itv. 74. § (3) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kötelezte a felperest a felperes illetékfeljegyzési joga folytán le nem rótt fellebbezési illeték megfizetésére.

Budapest, 2016. január 14.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Lente Sándor s. k.
k.
előadó bíró

Dr. Csóka István s.
bíró

A kiadmány hitelül:
..
tisztviselő